

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Αλέξης Παπαχελάς

Καλά είναι τα «μπράβο», αλλά δεν αρκούν

Σκίτσο του Ηλία Μακρή στην «Καθημερινή»

Η χώρα δοκιμάζεται συνεχώς. Το ελληνικό κράτος καλείται να αντιμετωπίσει διάφορες απειλές, από τις τεράστιες πυρκαγιές που έχουν μπει για τα καλά στη ζωή μας έως την πανδημία και την προστασία των συνόρων. Αυτό που αποδεικνύεται ξανά και ξανά είναι η σημασία του ζωτικού πυρήνα του κράτους. Χωρίς αυτόν η χώρα δεν θα στεκόταν όρθια. Πυροσβέστες, νοσηλευτές, συνοριοφύλακες είναι οι άνθρωποι που δίνουν τις δύσκολες μάχες. Οφείλουμε ως κοινωνία να τους «προστατεύουμε» και να διασφαλίζουμε τις καλύτερες δυνατές συνθήκες εργασίας για αυτούς. Κανείς από αυτούς δεν μπορεί να λειτουργήσει μόνος του. Χρειάζονται εκπαίδευση, ηγεσία με επαγγελματισμό και τα σωστά μέσα. Κανείς δεν μπορεί να δράσει με αυταπάρα όταν ξέρει ότι ο προϊστάμενός του έχει διοριστεί με κομματικά ή άλλα κριτήρια, όχι γιατί το αξίζει. Το έχουμε δει πολλές φορές αυτό το έργο στο παρελθόν. Για αυτό δεν επιτρέπονται τα ρουσφέτια, οι εκπώσεις σε κρίσιμες θέσεις στα

Οι πολιτικοί μας μοιάζουν να έχουν πάρει το μάθημά τους

νοσοκομεία, στα Σώματα Ασφαλείας, στις Ενοπλες Δυνάμεις. Οι πολιτικοί μας μοιάζουν να έχουν πάρει το μάθημά τους, αν και υπάρχουν στοιχεία του DNA της παλαιάς Ελλάδας που ενίοτε αντιστέκονται. Γίνονται σημαντικά βήματα στην πολιτική προστασία, αλλά θα χρειαστεί χρόνος για να φύγουν από κάποιες υπηρεσίες μοι-

ραίες νοοτροπίες και πρακτικές. Μέσα στο περιβάλλον της ισοπέδωσης που ζήσαμε, όμως, χάθηκε και η έννοια της προτεραιοποίησης στο ελληνικό κράτος. Ξεχάσαμε πως ο πιλότος ή ο νοσηλευτής ΜΕΘ δεν μπορεί να πληρώνεται το ίδιο με έναν υπάλληλο γραφείου που απλώς μετράει τον χρόνο μέχρι να πάρει σύνταξη. Ο ζωτικός πυρήνας του κράτους πρέπει να αμείβεται καλύτερα από τους υπόλοιπους εργαζομένους στο Δημόσιο, τελεία και παύλα.

Στεκόμαστε με σεβασμό μπροστά σε όσους ρισκάρουν τη ζωή τους για να είμαστε εμείς ασφαλείς. Πρέπει όμως να γίνουμε οι πιο πχηροί συνήγοροί τους στα δίκαια αιτήματά τους. Γιατί καλά είναι τα «μπράβο» και τα χειροκροτήματα την επόμενη ημέρα έπειτα από ένα ακόμη ξενύχτι, μία ακόμη μάχη. Ακόμη όμως καλύτερος είναι ένας δεύτερος έξτρα μισθός σαν και αυτόν που περιμένουν οι εργαζόμενοι στις Εντατικές μας, που εδώ και ενάμιση χρόνο τα έχουν δει και τα έχουν δώσει όλα.

ΑΥΓΗ Ευώνυμος

Φωνάζουν. Ποιοι τους ακούνε;

Η κλιματική κρίση είναι εδώ. Ζούμε τις συνέπειές της. Και τις συνέπειες της αδιαφορίας κυβερνήσεων και ισχυρών του κόσμου

Τέλη Ιουλίου φέτος, διαβάσαμε μια είδηση που δεν πέρασε στις πρώτες σελίδες. 14.000 επιστήμονες μιλούσαν για άνευ προηγουμένου κύμα καταστροφών που έπληξαν τον πλανήτη τα τελευταία δύο χρόνια και σχετίζονται με την κλιματική αλλαγή. Πρόκειται για μια κοινότητα επιστημόνων η οποία το 2019 είχε δημοσιεύσει κοινή διακήρυξη. Ζητούσαν να κηρυχθεί ο κόσμος σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης λόγω της κλιματικής κρίσης. Τότε ήταν περίπου 10.000 από 150 χώρες. Τώρα είναι 14.000 και προχώρησαν σε νέα, επικαιροποιημένη έκκληση. Αναφέρονται σε πρωτόγνωρη άνοδο, σε σχέση με την αποτίμηση του 2019, των καταστροφών από πλημμύρες, καύσωνες, δασικές πυρκαγιές και φαινόμενα κυκλώνων. Κατηγορούν τις κυβερνήσεις ότι απέτυχαν να αντιμετωπίσουν τη βασική αιτία της κλιματικής αλλαγής, την υπερκετάλλευση των φυσικών πόρων. Ζητούν άμεση και σαρωτική δράση.

Ο Μπιλ Γκέιτς, στο βιβλίο του «Πώς να αποφύγουμε μια κλιματική καταστροφή. Οι λύσεις που έχουμε και οι καινοτομίες που χρειαζόμαστε», προτείνει ένα σχέδιο προκειμένου να φτάσει η ανθρωπότητα σε μηδενική εκπομπή αερίων του θερμοκηπίου και κάνει αναφορά σε δύο αριθμούς. Ο πρώτος είναι 51 δισεκατομμύρια. Ο δεύτερος το μηδέν. 51 δισεκατομμύρια είναι οι τόνοι αερίων του θερμοκηπίου που προσθέτει συνήθως η ανθρωπότητα στην ατμόσφαιρα κάθε χρόνο. Το μηδέν οφείλει να είναι ο στόχος μας και αναπτύσσει τι πρέπει να γίνει για να τον πετύχουμε.

Τι θα κάνει η διεθνής κοινότητα και οι κυβερνήσεις τα επόμενα χρόνια; Μάλλον ελάχιστα, αν κρίνουμε από τα ακόλουθα. Παραμονές της δημοσιοποίησης της έκκλησης των επιστημόνων, είχαμε τις τρομερές καταστροφές σε Γερμανία, Βέλγιο και Ολλανδία. Στις 23 Ιουλίου συναντήθηκαν στη Νάπολη οι υπουργοί περιβάλλοντος της G20. Θερμά ήταν τα συλλυπητήρια στις τρεις χώρες για τα θύματα, στον πάγο έμειναν τα δραστικά μέτρα για την κλιματική κρίση...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Κώστας Πετρωτός

Καμένη γη

Δεν νομίζω να έχει κανείς τη διάθεση την ώρα που η Ελλάδα καίγεται να παραστήσει τον έξυπνο και να κουνήσει το δάχτυλο υποδεικνύοντας υπευθύνους για τις δύσκολες καταστάσεις που βιώνει η χώρα, ειδικά σε επίπεδο πολιτικών κομμάτων έχω την αίσθηση, ότι έχει κουράσει πλέον ο αλληλοσπαραγμός πάνω από τα συντρίμια των καταστροφών. Η ελληνική κοινωνία έχει ζήσει -και από δικά της λάθη- επαναλαμβανόμενες συμφορές και ψάχνει πλέον ουσιαστικές λύσεις. Αυτές μπορούν να βρεθούν μόνο μέσα από μια μαγική λέξη, την πρόληψη, που τόσο πολύ αγνοήσαμε τα προηγούμενα χρόνια. Και δεν έχει να κάνει μόνο με τις πυρκαγιές αυτό.

Το βλέπουμε σε κάθε έκφανση της ζωής στην ελληνική κοινωνία. Μονίμως κυνηγάμε να λύσουμε τα προβλήματα όταν σκάνε, τρέχουμε πίσω από τη φωτιά που άναψε για να τη σβήσουμε. Πρέπει να φτάσουμε σε Ολυμπιακούς

Αγώνες για να αντιληφθούμε ότι οι αθλητές μας δεν είχαν καμία υποστήριξη, πρέπει να μας βρει μια δύσκολη κατάσταση σε επίπεδο υγείας για να καταλάβουμε ότι δεν έχουμε ΜΕΘ και νοσηλευτικό προσωπικό στα νοσοκομεία μας. Πάνε πολλά χρόνια που το ίδιο σκηνικό επαναλαμβάνεται γιατί πολύ απλά εμείς αδυνατούμε να δώσουμε λύσεις.

Ηρθε η ώρα να ψάξουμε τους ανθρώπους που θα βλέπουν πιο μπροστά από τις καταστάσεις, που θα έχουν τη γνώση και την ικανότητα να χαράξουν πολιτικές οι οποίες θα μπορούν να προλαμβάνουν δύσκολες στιγμές. Αυτή είναι και η μόνη ουσιαστική παρακαταθήκη που μπορούμε να αφήσουμε στα παιδιά μας, γιατί εδώ και χρόνια το μόνο που κάνουμε είναι να τους παραδίδουμε καμένη γη. Κάποτε ήταν μια κλισιό φράση των πολιτικών, ειδικά τη δεκαετία του '80, πλέον αποτελεί ζοφερή πραγματικότητα.